

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

6 päivänä kesäkuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Direktiivi 2003/96/EY – Energiatuotteiden ja sähkön verotus – 21 artiklan 3 kohta – Verotettava tapahtuma – Energiatuotteiden kulutus energiatuotteita tuottavan laitoksen alueella – Muutoin kuin moottoripolttoaineina tai lämmityspolttoaineina käytettävät energiatuotteet – Liuottimen käyttö polttoaineena kivihiilitervan tislauslaitoksessa

Asiassa C-49/17,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Østre Landsret (Itä-Tanskan ylioikeus, Tanska) on esittänyt 27.1.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 1.2.2017, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Koppers Denmark ApS

vastaan

Skatteministeriet,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit C. G. Fernlund, A. Arabadjiev, S. Rodin ja E. Regan (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: hallintovirkkamies R. Schiano,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.1.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Koppers Denmark ApS, edustajanaan L. Kjær, advokat,
- Tanskan hallitus, asiamiehenään C. Thorning, avustajanaan B. Søes Petersen, advokat,
- Euroopan komissio, asiamiehinään C. Perrin ja R. Lyal, avustajanaan C. Bachmann, advokat,

kuultuaan julkisasiamiehen 22.2.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehysten uudistamisesta 27.10.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/96/EY (EUVL 2003, L 283, s. 51) 21 artiklan 3 kohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Koppers Denmark ApS (jäljempänä Koppers) ja Skatteministeriet (valtiovarainministeriö, Tanska) ja jossa on kyseessä se, että viimeksi mainittu hylkäsi Koppersin sille osoittaman palautushakemuksen, joka koski energiaveroa, jonka Koppers oli maksanut liuottimen käytöstä polttoaineena 1.10.2005 ja 31.12.2007 välisenä ajanjaksona (jäljempänä asian kannalta merkityksellinen ajanjakso).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2003/96 johdanto-osan 2–7, 11, 12, 22 ja 24 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:
  - ”(2) Sellaisten yhteisön säännösten puuttuminen, joiden mukaisesti sähköön ja muihin energiatuotteisiin kuin kivennäisöljyihin sovelletaan vähimmäisverokantaa, voi haitata sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa.
  - (3) Sisämarkkinoiden moitteeton toiminta ja yhteisön muiden politiikkojen tavoitteiden toteutuminen edellyttävät, että useimpien energiatuotteiden osalta, sähkö, maakaasu ja hiili mukaan luettuina, vahvistetaan verotuksen vähimmäistasot yhteisön tasolla.
  - (4) Merkittävät erot jäsenvaltioiden energiaverotuksen osalta soveltamien kansallisten verotasojen välillä voivat osoittautua haitallisiksi sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle.
  - (5) Kansallisissa verotasoissa nykyisin esiintyviä eroja voidaan tasoittaa vahvistamalla asianmukaiset yhteisön vähimmäisverotasot.
  - (6) [EY:n] perustamissopimuksen 6 artiklan mukaan ympäristönsuojelua koskevat vaatimukset on sisällytettävä yhteisön muiden politiikkojen määrittelyyn ja toteuttamiseen.
  - (7) Yhteisö on ilmastonmuutosta koskevan Yhdistyneiden Kansakuntien puiteyleissopimuksen osapuolena ratifioinut Kioton pöytäkirjan. Energiatuotteiden ja aiheellisissa tapauksissa sähkön verotus on yksi keino saavuttaa Kioton pöytäkirjan tavoitteet.
-
- (11) Energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehysten täytäntöönpanon yhteydessä tehtävät verojärjestelyt ovat kunkin jäsenvaltion päätettävissä. Jäsenvaltiot voivat tältä osin päättää, etteivät ne korota yleistä kokonaisverotaakkaa, jos ne katsovat, että tällaisen verotuksen neutraalisuusperiaatteen toteuttaminen voisi johtaa niiden verotusjärjestelmien uudistamiseen ja muuttamiseen rohkaisemalla sellaista toimintaa, joka edistää ympäristönsuojelua ja lisääntyvää työvoiman käyttämistä.
- (12) Energiatuotteiden hinnat ovat yhteisön energia-, liikenne- ja ympäristöpolitiikan keskeisiä osatekijöitä.
-

(22) Yhteisön kehychsen olisi koskettava energiatuotteita pääasiassa silloin, kun niitä käytetään lämmitys- tai moottoripolttoaineina. Verotusjärjestelmän luonteen ja johdonmukaisuuden vuoksi energiatuotteiden käyttö kaksikäyttötuotteina ja käyttö muuhun kuin polttoaineeksi sekä mineralogiset prosessit on siten jätettävä yhteisön kehychsen soveltamisalan ulkopuolelle. Vastaavilla tavoilla käytettävää sähköä olisi käsiteltävä samalla tavalla.

--

(24) Jäsenvaltioiden on syytä antaa soveltaa eräitä muita vapautuksia tai alhaisempia verotasoja, kun se ei haittaa sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa eikä saa aikaan kilpailun vääristymiä.”

4 Mainitun direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on kannettava energiatuotteista ja sähköstä veroa tämän direktiivin mukaisesti.”

5 Direktiivin 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tässä direktiivissä ilmaisulla ’energiatuotteet’ tarkoitetaan seuraavia tuotteita:

--

b) CN-koodeihin 2701, 2702 ja 2704–2715 kuuluvat tuotteet,

--

4. Tätä direktiiviä ei sovelleta:

--

b) energiatuotteiden ja sähkön käyttöön seuraaviin tarkoituksiin:

– energiatuotteiden käyttö muihin tarkoituksiin kuin moottoripolttoaineeksi tai lämmityspolttoaineeksi

--

Näihin energiatuotteisiin sovelletaan kuitenkin 20 artiklaa.”

6 Saman direktiivin 21 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Energiatuotteiden kulutusta energiatuotteita tuottavan laitoksen alueella ei pidetä verotettavana tapahtumana, jos kulutus muodostuu kyseisen laitoksen alueella tuotetuista energiatuotteista. Jäsenvaltiot voivat myös katsoa, etteivät muualla kuin tällaisen laitoksen alueella tuotetun sähkön ja muiden energiatuotteiden kulutus ja energiatuotteiden ja sähkön kulutus sähköntuotantoon käytettäviä polttoaineita tuottavan laitoksen alueella ole verotettavia tapahtumia. – –”

Tanskan oikeus

7 Polttoaineena käytettävä liuotin oli asian kannalta merkityksellisenä ajanjaksona veronalainen tuote Tanskassa kivennäisöljyverolain (mineralolieafgiftsloven) 1 §:n 3 momentin, hiilidioksidiverolain (kuldioxidafgiftsloven) 1 §:n 1 momentin 1 kohdan ja rikkiverolain (svovlafgiftsloven) 1 §:n 1 momentin nojalla.

8 Direktiivin 2003/96 21 artiklan 3 kohta saatettiin osaksi Tanskan oikeusjärjestystä hiilidioksidiverolain 7 §:n 3 momentilla ja rikkiverolain 8 §:n 4 momentilla.

9 Hiilidioksidiverolain 7 §:n 3 momentissa, sellaisena kuin se oli voimassa asian kannalta merkityksellisenä ajankohtana, säädettiin seuraavaa:

”Edellä olevan 2 §:n 1 momentin soveltamisalaan kuuluvat energiatuotteet, joita käytetään suoraan vastaavan energiatuotteen tuotannossa, on vapautettu hiilidioksidiverosta. Tämä ei kuitenkaan koske moottoripolttoaineina käytettäviä energiatuotteita.”

10 Rikkiverolain 8 §:n 4 momentissa säädettiin samana ajanjaksona seuraavaa:

”Edellä olevan 1 §:n soveltamisalaan kuuluvat energiatuotteet, joita käytetään suoraan vastaavan energiatuotteen tuotannossa, on vapautettu rikkiverosta. Tämä ei kuitenkaan koske moottoripolttoaineina käytettäviä energiatuotteita.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

11 Koppers valmistaa tehtaillaan Nyborgissa (Tanska) kivihiilitervan jalostuksen ja tislauksen avulla saatavia seuraavia tuotteita: kivihiilitervapiki (hiilianodit), nokimusta, kreosootti, naftaleeni, naftaleenin tislusjäämä (naphthalene still residue, NSR) ja liuotin. Koppersin päätuote on kivihiilitervapiki, jonka osuus sen lopputuotteista on noin 45 prosenttia. Koppersin liuotintuotannon osuus yrityksen kokonaistuotannosta on noin 3–4 prosenttia.

12 Koppers harjoittaa toimintaansa kivihiilitervan tisluslaitoksessa ja naftaleenilaitoksessa, jotka ovat yhteydessä toisiinsa ja riippuvaisia yhteisestä lämmöntuotannosta. Kivihiilitervan tisluslaitoksen sivutuotteita käsitellään naftaleenilaitoksessa, ja naftaleenilaitoksessa sivutuotteena tuotettua liuotinta käytetään polttoaineena kivihiilitervan tisluslaitoksessa. Liuotinta käytetään lisäksi apupolttoaineena sekä kivihiilitervan tisluslaitoksen että naftaleenilaitoksen tisluskaasun polttamisessa. Polttoprosessista syntyvää lämpöä käytetään uudelleen näissä laitoksissa.

13 Unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta käy ilmi, että kaikki Koppersin Nyborgin tehtailla valmistetut tuotteet luokitellaan yhdistetyn nimikkeistön – joka sisältyy tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 (EYVL 1987, L 256, s. 1) liitteeseen I (jäljempänä yhdistetty nimikkeistö) – nimikkeisiin 2707 tai 2708 ja niitä voidaan käyttää lämmityspolttoaineena. Liuotin on kuitenkin ainoa Koppersin tehtailla valmistettava tuote, jota Koppers käyttää lämmityspolttoaineena ja joka voi näin ollen kuulua energiaverotuksen piiriin.

14 Koppers ilmoitti alun perin liuottimen kulutuksensa energiaveron alaiseksi mutta pyysi sitten 13.11.2008 ja 22.12.2008 päivätyillä kirjeillään veron palauttamista asian kannalta merkitykselliseltä ajanjaksolta ja totesi, että tällainen kulutus oli vapautettu verosta.

15 SKAT (Tanskan verohallinto) teki 24.9.2010 päätöksen, jonka mukaan liuottimen käyttöä polttoaineena kivihiilitervan tisluslaitoksessa ei ollut vapautettu verosta, koska liuotinta ei käytetty vastaavien energiatuotteiden tuotannossa, sillä tuotetut tuotteet eivät ole veronalaisia.

16 Koppers valitti mainitusta päätöksestä Landskatteretiin (keskusverolautakunta, Tanska), joka pysytti 8.6.2015 verohallinnon päätöksen voimassa muun muassa sillä perusteella, ettei Koppersin liuottimen käyttö polttoaineena kuulu direktiivin 2003/96 21 artiklan 3 kohdan piiriin, koska liuotinta ei käytetty kyseisen direktiivin soveltamisalaan kuuluvien energiatuotteiden tuotannossa.

- 17 Koppers nosti 7.9.2015 Landsskatteretin ratkaisusta kanteen Retten i Svendborgissa (Svendborgin alioikeus, Tanska), joka katsoi, että asiaan liittyi periaatteellisia kysymyksiä, ja siirsi sen näin ollen Østre Landsretin (Itä-Tanskan hovioikeus) käsiteltäväksi ensimmäisessä oikeusasteessa.
- 18 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan sen käsiteltäväksi saatetun asian ratkaisu riippuu mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdan tulkinnasta, josta on perusteltu epäilyksiä.
- 19 Tässä tilanteessa Østre Landsret päätti lykätä asian ratkaisua ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Onko [direktiivin 2003/96] 21 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että itse tuotettujen energiatuotteiden kulutus muiden energiatuotteiden tuottamiseksi on vapautettu verosta pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa tuotettuja energiatuotteita ei käytetä moottori- tai lämmityspolttoaineina?
- 2) Onko [direktiivin 2003/96] 21 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltiot voivat rajoittaa vapautuksen soveltamisalaa siten, että sitä sovelletaan ainoastaan vastaavan energiatuotteen (ts. energiatuotteen, joka kulutetun energiatuotteen tapaan on myös veronalainen) tuotannossa käytetyn energiatuotteen kulutukseen?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

- 20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään pääasiallisesti, onko direktiivin 2003/96 21 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että energiatuotteiden kulutus ne tuottaneen laitoksen alueella muiden energiatuotteiden tuottamiseksi kuuluu sen poikkeuksen soveltamisalaan, josta mainitussa säännöksessä säädetään verotettavan tapahtuman osalta, pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa kyseisen laitoksen pääasiallisen toiminnan puitteissa valmistetut energiatuotteet on tarkoitettu käytettäväksi muihin tarkoituksiin kuin moottori- tai lämmityspolttoaineina.
- 21 On huomautettava, että vaikka mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdan ensimmäisen virkkeen sanamuodossa viitataan energiatuotteiden kulutukseen energiatuotteita tuottavan laitoksen alueella, siinä ei täsmennetä, mihin tarkoituksiin tällaisen laitoksen pääasiallisen toiminnan puitteissa valmistetun lopputuotannon on oltava tarkoitettu käytettäväksi.
- 22 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että silloin kun unionin oikeuden säännöksen sanamuodon mukainen tulkinta ei mahdollista sen täsmällisen merkityksen arviointia, kyseistä lainsäädäntöä on aiheellista tulkita siten, että otetaan huomioon sen säännösten yleinen rakenne ja päämäärä, jonka osa säännös on (ks. mm. tuomio 7.9.2017, Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 23 Ensinnäkin direktiivin 2003/96 rakenteen osalta mainitun direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa määritellään, mitä siinä mainituilla energiatuotteilla tarkoitetaan. Kuten ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, tässä yhteydessä kaikki Koppersin valmistamat tuotteet voidaan luokitella tämän säännöksen nojalla energiatuotteiksi ja mainittu yhtiö voisi tällä perusteella vaatia, että niiden kulutukseen sovelletaan mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdassa säädettyä poikkeusta verotettavasta tapahtumasta.
- 24 On kuitenkin huomautettava, kuten saman direktiivin johdanto-osan 22 perustelukappaleesta ilmenee, että unionin lainsäätäjät katsoi, että jäsenvaltioiden yhteisen kehityksen olisi koskettava energiatuotteita pääasiassa silloin, kun niitä käytetään lämmitys- tai moottoripolttoaineina, ja että verotusjärjestelmän

luonteen ja johdonmukaisuuden vuoksi energiatuotteiden käyttö muuhun tarkoitukseen kuin lämmitys- tai moottoripolttoaineina on siten jätettävä mainitun kehyksen soveltamisalan ulkopuolelle. Vaikka siis tällaiset tuotteet kuuluvat direktiivin 2003/96 2 artiklan 1 kohdassa säädettyyn energiatuotteiden käsitteen määritelmään, ne on mainitun artiklan 4 kohdan b alakohdan ensimmäisessä luettelukohdassa jätetty kyseisen direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle, jos niitä ei ole tarkoitettu käytettäväksi lämmitys- tai moottoripolttoaineina (ks. vastaavasti tuomio 5.7.2007, Fendt Italiana, C-145/06 ja C-146/06, EU:C:2007:411, 35 ja 43 kohta).

- 25 Näin ollen on niin, kuten Tanskan hallitus ja Euroopan komissio väittävät, että direktiivin 2003/96 2 artiklan 1 ja 4 kohdasta niitä yhdessä luettuina seuraa, että kyseisen direktiivin säännöksiä sovelletaan tuotteisiin, jotka on määritelty energiatuotteiksi ja jotka lisäksi kuuluvat kyseisen direktiivin soveltamisalaan.
- 26 Unionin lainsäätävä on säätänyt direktiivin 2003/96 2 artiklan 4 kohdan b alakohdan viimeisessä virkkeessä poikkeuksellisesti, että energiatuotteisiin, jotka on jätetty direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle sen 2 artiklan 4 kohdan muiden säännösten nojalla, sovelletaan kuitenkin mainitun direktiivin 20 artiklaa. On todettava, että vastaavanlaisesta poikkeuksesta ei ole säädetty mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdan osalta.
- 27 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toimittamista tiedoista käy ilmi, että koska Koppersin pääasiallisen toimintansa puitteissa valmistamia energiatuotteita ei ole erityisesti niiden ominaisuuksien vuoksi tarkoitettu käytettäväksi moottori- tai lämmityspolttoaineina, ne eivät kuulu direktiivin 2003/96 soveltamisalaan. Näin ollen liuottimen kulutukseen mainittujen tuotteiden valmistamiseksi ei voida soveltaa mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädettyä poikkeusta verotettavasta tapahtumasta.
- 28 Toiseksi tällä direktiivillä tavoitellut päämäärät tukevat tätä tulkintaa. Tässä yhteydessä on muistutettava, että kun direktiivissä 2003/96 säädetään energiatuotteiden ja sähkön yhdenmukaistetusta verotusjärjestelmästä, sillä pyritään sen johdanto-osan 2–7, 11, 12 ja 24 perustelukappaleesta ilmenevän mukaisesti saavuttamaan kaksi tavoitetta eli yhtäältä edistämään sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa energia-alalla välttämällä muun muassa kilpailun vääristymistä ja toisaalta edistämään ympäristöpolitiikan tavoitteita (ks. vastaavasti mm. tuomio 7.9.2017, Hüttenwerke Krupp Mannesmann, C-465/15, EU:C:2017:640, 26 kohta ja tuomio 7.3.2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, 29 ja 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 29 Kuten Tanskan hallitus väittää kirjallisissa huomautuksissaan ja kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 52 kohdassa, on niin, että jos mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohtaa sovellettaisiin pelkästään saman direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen energiatuotteiden valmistukseen, vaikka ne on tarkoitettu käytettäväksi muihin tarkoituksiin kuin lämmitys- tai moottoripolttoaineena, tämä johtaisi aukkojen syntymiseen kyseisellä direktiivillä perustetussa yhdenmukaistetussa verojärjestelmässä, jolloin pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa energiatuotteet, jotka ovat lähtökohtaisesti veronalaisia, vapautuisivat verosta.
- 30 Näissä olosuhteissa on näet yhtäältä niin, että pääasiassa kyseessä olevan liuottimen kaltaisten energiatuotteiden kulutukseen, jota pitäisi verottaa direktiivin 2003/96 1 artiklan nojalla, sovellettaisiin mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdassa säädettyä poikkeusta verotettavasta tapahtumasta. Toisaalta näiden tuotteiden verottamatta jättämistä ei korvattaisi valmistettujen energiatuotteiden myöhemmällä verotuksella, koska näitä viimeksi mainittuja ei ole tarkoitettu käytettäväksi lämmitys- tai moottoripolttoaineena.
- 31 Näin ollen se, että katsottaisiin, että mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohtaa on sovellettava pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, olisi omiaan haittaamaan sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa energia-alalla, mikä on, kuten on muistutettu nyt annettavan tuomion 28 kohdassa, yksi niistä tavoitteista, joihin tällaisen järjestelmän perustamisella pyrittiin.

- 32 Direktiivillä 2003/96 perustetun energiatuotteiden yhdenmukaistetun verotusjärjestelmän logiikka edellyttää siis, että tällaisten tuotteiden kulutus kuuluu mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä virkkeessä verotettavasta tapahtumasta tehtyyn poikkeukseen vain, jos näitä tuotteita kulutetaan sellaisten tuotteiden valmistamiseksi, jotka kuuluvat tämän verotuksen piiriin siksi, että niitä käytetään lämmitys- tai moottoripolttoaineena.
- 33 Tätä tulkintaa ei voida asettaa kyseenalaiseksi Koppersin esittämällä väitteellä, jonka mukaan direktiivin 2003/96 21 artiklan 3 kohtaan sisältyvän energiatuotteiden käsitteen tulkitseminen pelkästään saman direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tästä käsitteestä tehdyn määritelmän perusteella olisi toivottavaa ympäristönsuojelua ja luonnonvarojen hyödyntämistä koskevista syistä, koska tämä kannustaisi yrityksiä käyttämään itse valmistamia energiatuotteita.
- 34 Kuten nyt annettavan tuomion 28 kohdassa on palautettu mieleen, sen lisäksi, että direktiivillä 2003/96 pyritään edistämään sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa energia-alalla, sen tavoitteena on myös edistää ympäristöpolitiikan tavoitteita. Ei voida kuitenkaan väittää, että edellytys, jonka mukaan valmistettuja tuotteita on käytettävä lämmitys- tai moottoripolttoaineena, jotta mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohtaa voidaan soveltaa, olisi tämän tavoitteen vastaista. Päinvastoin vaikuttaa siltä, että unionin lainsäätäjä on tämän säännöksen avulla sovittanut yhteen mainitulla direktiivillä tavoitellut päämäärät.
- 35 On näet huomattava, että direktiivin 2003/96 21 artiklan 3 kohdan toisessa virkkeessä säädetään ainoastaan jäsenvaltioille jätetystä mahdollisuudesta katsoa muun muassa, ettei sähkön ja muiden energiatuotteiden kulutus energiatuotteiden valmistamiseksi ole verotettava tapahtuma, kun kulutettuja tuotteita ei ole tuotettu kyseisen laitoksen alueella.
- 36 Sitä vastoin mainitun direktiivin 21 artiklan 3 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaan poikkeusta verotettavasta tapahtumasta on sovellettava, kun kyseiset kulutetut energiatuotteet on valmistettu laitoksen alueella. Tästä seuraa, että unionin lainsäätäjä pyrki tämän jäsenvaltioille asetetun velvoitteen avulla edistämään sellaisia tuotanto-olosuhteita, joilla pyritään energiatehokkuuteen.
- 37 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2003/96 21 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että energiatuotteiden kulutus ne tuottaneen laitoksen alueella muiden energiatuotteiden tuottamiseksi ei kuulu sen poikkeuksen soveltamisalaan, joka mainitussa säännöksessä on tehty verotettavan tapahtuman osalta, pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa kyseisen laitoksen pääasiallisen toiminnan puitteissa valmistetut energiatuotteet on tarkoitettu käytettäväksi muihin tarkoituksiin kuin moottori- tai lämmityspolttoaineina.

Toinen kysymys

- 38 Kun otetaan huomioon ensimmäiseen kysymykseen esitetty vastaus, toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

- 39 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta 27.10.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/96/EY 21 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että energiatuotteiden kulutus ne tuottaneen laitoksen alueella muiden energiatuotteiden tuottamiseksi ei kuulu sen poikkeuksen soveltamisalaan, joka mainitussa säännöksessä on tehty verotettavan tapahtuman osalta, pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa kyseisen laitoksen pääasiallisen toiminnan puitteissa valmistetut energiatuotteet on tarkoitettu käytettäväksi muihin tarkoituksiin kuin moottori- tai lämmityspolttoaineina.

Allekirjoitukset